

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: L. H., narozený X, toho času pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, IČO: 72051612, sídlem K. H. Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě ze dne 3. 9. 2025 proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2025, č. j. KRPK-67036-27/ČJ-2025-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22. 8. 2025, č. j. KRPK-67036-27/ČJ-2025-190022 žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) za účelem správního vyhoštění; zároveň byla dle § 124 odst. 3 téhož zákona stanovena doba trvání zajištění na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 21. 8. 2025, 21:20 hodin.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

II. Žaloba

2. Žalobou vytýkal žalobce žalovanému nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť ten měl vycházet z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnit toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Žalobce rovněž namítal šablonovitost rozhodnutí. V neposlední řadě pak žalobce vytknul žalovanému nedostatečné a nepřezkoumatelné odůvodnění délky zajištění. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že dne 16. 9. 2024 nabylo právní moci usnesení NSS ze dne 16. 9. 2024, č. j. 8 Azs 57/2024-39, kterým soud zrušil rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k novému projednání. Krajský soud posléze zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra a věc také vrátil k novému projednání. Ministerstvo vydalo nové rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o mezinárodní ochraně podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu. Žalobce uvedl, že toto rozhodnutí mu nebylo doručeno. Žalobce má za to, že zde bylo pochybení Ministerstva vnitra ohledně doručování zásilky. Z uvedeného důvodu rozhodnutí o jeho vyhoštění nemohlo nabýt právní moci, kdy ani jeho řízení nemohlo být pravomocně ukončeno. Proto se žalobce také ohradil proti skutečnosti uváděné žalovaným, a to že opakovaně porušuje právní předpisy ČR. Dále žalovaný sdělil, že v ČR má zajištěn stabilní pobyt na adrese H. S. V ČR má dlouholetou přítelkyni. Není tedy žádných pochyb, že by vyčkal správního rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu a kooperoval se všemi správními orgány. Nad to žalobce uvedl, že zažádal o pobytové oprávnění, o kterém nebylo k dnešnímu dni rozhodnuto. Žalobce rovněž vytýkal žalovanému nedostatečné posouzení možnosti uložit zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců a současně nedostatečné odůvodnění, proč nemohly být v případě žalobce aplikovány. V tomto směru blíže uvedl, že mu nebylo sděleno, kolik by peněžitá záruka měla být, rovnou mu bylo sděleno, že na ni nemá. Nebyla mu ani dána možnost, aby za něj peněžitou záruku složila jiná osoba. Žalobce také vyjádřil svůj dojem, že jeho zajištění je nezákonné, neboť jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost jeho zajištění. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 11. 9. 2025 žalovaný mimo jiné sdělil, že rozhodnutí o zajištění bylo vydáno na základě zjištění, že žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a zároveň je evidován v informačním systému smluvních států. Dle žalovaného není napadené rozhodnutí nepřiměřeným a nepřezkoumatelným zásahem do jeho práv. Dle zjištění žalovaného, bylo žalobci rozhodnutí o uložení správního vyhoštění doručeno dne 2. 3. 2023 a nabylo právní moci dne 14. 3. 2023. Současně byla žalobci stanovena lhůta k vycestování 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by rozhodnutí bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu, byla stanovena lhůta k vycestování 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů. Žalobce dne 6. 3. 2023 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy dne 29. 4. 2025 bylo řízení dle § 25 písm. d) zákona o azylu pravomocně zastaveno. Dne 8. 6. 2025 žalobce ve věci podal žalobu, která byla krajským soudem dne 17.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

6. 2025 pravomocně odmítnuta jako opožděná. Nabytím právní moci rozhodnutí krajského soudu bylo pravomocně ukončeno řízení ve věci mezinárodní ochrany. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci nebyl udělen ministerstvem výjezdní příkaz, měl povinnost vycestovat do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení mezinárodní ochrany. Současně pravomocným ukončením řízení ve věci mezinárodní ochrany započala běžet lhůta k vycestování stanovená rozhodnutím o správním vyhoštění. Žalobce ve stanovené době nevycestoval a nadále se od 18. 7. 2025 do 21. 8. 2025, kdy byl kontrolován policií, na území zdržoval neoprávněně. Z výše uvedeného tvrzení je dle žalovaného patrné, že tvrzení žalobce o tom, že mu rozhodnutí o zastavení řízení o mezinárodní ochraně nebylo doručeno, je mylné, neboť podal proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek. Žalovaný se neztotožnil s žalobcem v části týkající se tvrzení o nepravomocném rozhodnutí o vyhoštění. Současně žalovaný poukázal na rozpor mezi tvrzením žalobce v žalobě a jeho vyjádřením v rámci podání vysvětlení. Z protokolu o podání vysvětlení je patrné, že žalobce byl srozuměn se zastavením řízení o udělení mezinárodní ochrany a že věc řešil s právním zástupcem, který za něj podal žalobu. Dále žalovaný uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci uplynutím odvolací lhůty, přičemž v době vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo vykonatelné. Rozhodnutí o správním vyhoštění se dle § 119 odst. 7 písm. c) zákona o pobytu cizinců stalo vykonatelným po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavilo. Dále žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že nedostatečně odůvodnil délku zajištění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní úkony, které je potřeba provést. Současně délka stanovené doby zajištění nevybočuje ze správní praxe ve skutkově obdobných případech. K námitce nedostatečného posouzení aplikace mírnějších opatření žalovaný sdělil, že zcela dostatečně, přezkoumatelně a individuálně zhodnotil, zda by bylo v žalobcově případě použití mírnějšího donucovacího opatření dostačující, přičemž dospěl k závěru, že jeho použití by nebylo účinné. Při tomto posouzení žalovaný vycházel zejména ze skutečností, že žalobce nevycestoval po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění ve stanové lhůtě, nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany a dopustil se maření správního rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, je evidován v evidenci nežádoucích osob, je evidován v informačním systému jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru, nesplňuje podmínky pro pobyt na území smluvních států, pobývá na území ČR neoprávněně a opakovaně porušuje právní předpisy. Dále žalobce nebyl schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování a zároveň opakovaně uváděl, že nechce z území vycestovat a že chce na území zůstat až do ukončení řízení o jeho žádosti o povolení k pobytu. Žalovaný poukázal na skutečnost, že je sice s žalobcem vedeno řízení o udělení přechodného pobytu, ale v rámci řízení není oprávněn pobývat na území, neboť mu tzv. fikce pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců nepřísluší. Z jednání i z výpovědi žalobce je tedy zřejmé, že by uložení mírnějšího donucovacího opatření (tj. i finanční záruky) nebylo účinné. Žalobce není na žádné adrese přihlášen k trvalému pobytu, dle jeho slov sice žije u svojí přítelkyně na adrese H. S., avšak tuto skutečnost ničím neprokázal a nepodložil. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

4. Jelikož žalobce ani žalovaný výslovně nenavrhli projednání věci při jednání ve lhůtě k tomu stanovené a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.).
5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu mimo jiné vyplývá: Žalobce na území ČR vstoupil dne 1. 3. 2023. Alžírsko, jež jeho zemí původu, opustil v roce 2019, kdy odletěl do Turecka, dále pěšky pokračoval do Řecka, poté do Albánie, Černé Hory a dále do Srbska, kde pobýval v táboře pro uprchlíky. Tábor pro uprchlíky v Srbsku opustil a pěšky přešel do Maďarska mimo hraniční přechod a dále pokračoval na Slovensko, kde se ukryl v podvozku kamionu, a tak se dostal přes slovenské hranice do ČR, kam vstoupil dne 1. 3. 2023, téhož dne byl kontrolován na území ČR policií. Dne 2. 3. 2023 bylo žalobci rozhodnutím PČR, uloženo správní vyhoštění. Současně pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ustanovení § 119, § 119a, § 179 anebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů. Důvodem vydání uvedeného rozhodnutí bylo zjištění, že žalobce pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 14. 3. 2023. Dne 6. 3. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 21. 3. 2023, č. j. OAM-221/LE-VL17-LE31-2023 byla jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Rozhodnutí ministerstva nabylo právní moci dne 27. 3. 2023. Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ve věci mezinárodní ochrany podal žalobce žalobu. Žalobě byl přiznán odkladný účinek. Dne 21. 2. 2024 nabyl právní moci rozsudek krajského soudu ze dne 31. 1. 2024, č. j. 62 Az 16/2023-58, kterým krajský soud zamítl žalobu. Žalobce podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost k NSS, jež rozhodnutím ze dne 16. 9. 2024, č. j. 8 Azs 57/2024-39 (NPM 16. 9. 2024) zrušil rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k novému projednání. Krajský soud zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR a věc vrátil k novému projednání. Ministerstvem vnitra ČR bylo řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. d) zákona o azylu. Žalobce opět brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou, ale krajský soud tuto žalobu zamítl jako opožděnou. Rozhodnutí krajského soudu nabylo právní moci dne 17. 6. 2025. Nabytím právní moci rozhodnutí krajského soudu bylo pravomocně ukončeno řízení ve věci mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo vykonatelné a žalobce měl ve lhůtě jím stanovené (tj. 30 dnů), vycestovat z území EU, což neučinil a nadále se zdržoval na území ČR nelegálně od 18. 7. 2025 do 21.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

8. 2025, kdy byl kontrolován policií ČR. V evidenci nežádoucích osob je zařazen s platností od 14. 3. 2023 do 4. 7. 2029. Dne 25. 6. 2025 podal žalobce na Ministerstvu vnitra ČR žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana ČR. O této žádosti nebylo doposud rozhodnuto. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 22. 8. 2025 vyplývá, že v současné době pobývá žalobce na území ČR na adrese Horní Slavkov, U Lesoparku 743/9. K jeho finanční situaci bylo zjištěno, že nepracuje, peníze nemá, někdy mu je půjčí kamarádi, není schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování.
9. Dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*“
10. Dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud e cizinec evidován v informačním systému smluvních států.*“
11. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“
12. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „*Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*“
13. První okruh žalobních námitek se týkal naplnění důvodů skutkové podstaty zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný své závěry ohledně naplnění důvodu zajištění dle zmíněných ustanovení a setrvání na nezbytnosti zajištění žalobce odůvodnil podle soudu dostatečně. Předně na str. 3-4 napadeného rozhodnutí se žalovaný podrobně vypořádal s odůvodněním, v čem přesně spatřuje splněny podmínky pro zajištění žalobce dle příslušných ustanovení dle zákona o pobytu cizinců.
14. Žalovaný přistoupil k aplikaci § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobci bylo rozhodnutím ze dne 2. 3. 2023, č. j. 46905-22/ČJ-2023-060028-SVZ, jenž nabylo právní moci dne 14. 3. 2023, uloženo správní vyhoštění na dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU stanovenou na 3 roky, a to dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Současně byla pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ustanovení § 119, § 119a, § 179 anebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů. Tyto důvody odpadly nabytím právní moci rozhodnutí o odmítnutí žaloby krajským soudem dne 17. 6. 2025. Od uvedeného dne počala žalobci běžet doba 30dnů k vycestování. Žalobce ve stanovené době nevycestoval a nadále se od 18. 7. 2025 do 21. 8. 2025, kdy byl kontrolován policií, na území zdržoval neoprávněně. Žalobce sice v žalobě poukazuje na skutečnost, že je s ním vedeno řízení o udělení přechodného pobytu, ale v rámci řízení není oprávněn pobývat na území, neboť mu tzv. fikce pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců nepřísluší. Co se týče argumentace žalobce, jíž se pokouší zpochybnit doručení rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu, shledává tato tvrzení soud, stejně jako žalovaný, vnitřně rozporná s jednáním a tvrzením žalobce, který proti uvedenému rozhodnutí podal žalobu ke krajskému soudu, o čemž hovořil i při podání vysvětlení dne 22. 8. 2025. O to více se poté jeví překvapivé tvrzení žalobce v tomto směru, když soud v rámci kontroly splnění podmínek pro řízení o žalobě, tím spíše pro odmítnutí žaloby pro opožděnost, zjišťuje a ověřuje den a způsob doručení rozhodnutí účastníku řízení. Pakliže nabylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce, stejně jako rozhodnutí o odmítnutí žaloby právní moci, nepřísluší tomuto soudu tato rozhodnutí zpochybnit, neboť je vázán zásadou presumpce správnosti správního rozhodnutí, posléze i soudního rozhodnutí, dokud není rozhodnuto o opaku. Soud tudíž shledal podmínky pro aplikaci § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců splněné. Současně soud doplňuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci uplynutím odvolací lhůty, přičemž v době vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany a o žalobách či kasační stížnosti nebylo pouze vykonatelné, avšak pravomocné bylo po celou dobu.

15. Žalovaný přistoupil k aplikaci § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců na základě evidence žalobce v informačním systému smluvních států [Schengenském informačním systému (SIS)] jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru (území smluvních států schengenské spolupráce), a to podle čl. 96 Úmluvy podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu mezi Belgickým královstvím, Spolkovou republikou Německo, Francouzskou republikou, Lucemburským velkovévodstvím a Nizozemským královstvím k provedení dohody podepsané dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (uveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie č. L 239/19-62 ze dne 22. 9. 2000), pracovně nazývané „Schengenská prováděcí úmluva“ (dále jen „Schengenská prováděcí úmluva“), a čl. 24 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 ze dne 28. listopadu 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006 (uveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie č. L 312/14-55 ze dne 7. 12. 2018) (dále jen „nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861“), a to podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (uveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie č. L 312/1-13 ze dne 7. 12. 2018) (dále jen „nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860“), což bylo prokázáno výpisem z příslušné evidence. Soud tudíž shledal podmínky pro aplikaci § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců splněné.
16. K námitce absence nezbytné intenzity porušení právních předpisů soud konstatuje následující. Žalobce na území ČR vstoupil dne 1. 3. 2023 poté, co se na Slovensku ukryl v

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podvozku kamionu, tedy vědom si svého protiprávního počínání, a tak se dostal přes slovenské hranice do ČR, a to skrytým způsobem představujícím vyšší nebezpečnost pro veřejný zájem na ochranu státních hranic a suverenity ČR. Rovněž tím žalobce předložil zjevný doklad o tom, co je ochoten učinit, aby dosáhl svého cíle. V rámci své cesty vstoupil bez dovolení na území nejméně dalších dvou členských států EU. Tímto svým jednáním žalobce porušil jednak vnitrostátní právní předpisy ČR upravující pohyb a vstup cizinců na území ČR a jednak právní předpisy EU v oblasti cizineckého práva. Nyní, kdy byl žalobce povinen vycestovat, nesplnil vědomě ani tuto povinnost, čímž opakovaně vědomě ignoroval a porušil své povinnosti jakožto cizí státní příslušník na území hostitelského státu, čímž opět vyjádřil svůj despekt k právním předpisům ČR, ale i EU a svou neochotu podřídit se veřejnou mocí uloženým povinnostem a řídit se stanovenými pravidly a dále vyjádřil jasný úmysl nevycestovat i za cenu dalšího porušování právních předpisů a jemu uložených povinností. Dle soudu tak byly splněny jednotlivé podmínky pro zajištění žalobce, stejně jako intenzita jednání žalobce vedoucí k jeho zajištění. Rovněž v tomto světle nepovažuje soud za nepravdivá tvrzení žalovaného o opakovaném porušování právních předpisů ČR ze strany žalobce. Z jednání žalobce lze vyvodit důvodnou domněnku, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť z jeho jednání je zjevný úmysl území neopustit, a i nadále se na území zdržovat, což uvedl i při podání vysvětlení dne 22. 8. 2025, a to klidně i za cenu toho, že tak bude činit skrytě mimo dohled správních orgánů, jako tomu činil do doby jeho kontroly hlídkou PČR.

17. Druhý okruh žalobních námitek směřoval vůči závěru žalovaného, že by uložení zvláštních opatření bylo neúčinné. Soud se proto zabýval odůvodněním napadeného rozhodnutí v části, která se vztahovala k tvrzené neúčinnosti zvláštních opatření (str. 6-7 napadeného rozhodnutí), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný především vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi bylo to, že po předchozím pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění ve stanovené lhůtě žalobce nevycestoval, nevycestoval ani po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, dopustil se maření správního rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, je evidován v evidenci nežádoucích osob a v informačním systému smluvních států jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru, nesplňuje podmínky pro pobyt na území smluvních států, pobývá na území ČR neoprávněně a opakovaně porušuje právní předpisy, není schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území. Dále žalovaný zohlednil celkový způsob dosavadního jednání a přístup k dodržování českého právního řádu. Žalovaný dále zdůraznil, že byl rovněž zohledněn zájem společnosti na ochraně suverenity a nedotknutelnosti území ČR, na zachování veřejného pořádku a z něho vyplývající zájem na tom, aby zájmy chráněné zákony nebyly porušovány, rozhodnutí státních orgánů byla respektována, nebyla mařena a jejich výkon probíhal hladce. Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, že mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem správního vyhoštění, nepřichází v úvahu a ani by nebyla účinná a že žalobce by ani v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nevycestoval a mařil by či ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
18. Z uvedeného dále vyplývá, že k zajištění žalobce bylo žalovaným přistoupeno až po zvážení, zda uložení zvláštního opatření je schopno účinně zajistit plnění povinností žalobcem, především povinnosti vycestovat z území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl vědom toho, že aplikace zvláštních opatření musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost před

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zajištěním, jež velmi citelně zasahuje do ústavně zaručeného práva žalobce na osobní svobodu, a které může být uplatněno teprve pokud zvláštní opatření nelze vůbec uložit nebo pokud je zřejmé, že takové opatření v dané věci nemůže účinně zajistit plnění povinností cizincem, především povinnosti vycestovat z území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný rovněž splnil povinnost zjistit v potřebném rozsahu okolnosti rozhodné pro případné uložení zvláštních opatření, resp. pro úvahu o tom, zda lze zvláštními opatřeními dosáhnout v přiměřené míře zajištění splnění povinností cizince opustit území, přičemž vzal v úvahu veškerá skutková zjištění týkající se protiprávního jednání žalobce a obsah jeho výslechu.

19. Žalovaný se zabýval i možností uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v podobě složení finanční záruky. V průběhu správního řízení bylo vycházeno z informací, dle nichž žalobce není výdělečně činný, peníze nemá, někdy mu půjčí kamarádi, není schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování. Dále neuvedl a nijak nedoložil ani to, že by byl schopen složit dostatečnou finanční záruku, za kterou je považována částka odpovídající výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince. Na základě uvedeného soud kvituje postup žalovaného, který s přihlédnutím k výše uvedenému usoudil, že žalobce není schopen složit finanční záruku. Výtka žalobce, že mu nebylo ani sděleno, kolik by měla záruka činit, by byla dle názoru soudu důvodná za situace, kdy by bylo zřejmé, že žalobce disponuje finančními prostředky, které nejsou vypůjčené, neboť v případě poskytnutí záruky v podobě vypůjčených peněz, představuje taková záruka garanci nižší úrovně, než je tomu v případě poskytnutí záruky z vlastních peněz. A současně by žalobce nabídl určitou částku či projevil zájem o tuto možnost, např. dotázáním se žalovaného na tuto variantu řešení své situace. Přesto, žalobce ani nyní v žalobě neuvedl, že by byl ochoten tuto záruku zaplatit. Současně není ze správního spisu ani z tvrzení žalovaného patrné, že by se žalobce například dotázal žalovaného již v době svého zajištění na možnost zaplatit záruku a v jaké výši. Z těchto důvodů a z důvodů výše uvedených neshledal soud námitku žalobce důvodnou.
20. Žalobce rovněž vytýkal žalovanému nedostatečné zohlednění faktu, že má zajištěné ubytování na adrese H. S., kde žije se svou přítelkyní, což mělo mít vliv na posouzení možnosti uložení zvláštní opatření. K tomu soud, stejně jako žalovaný, uvádí, že žalobce není na žádné adrese přihlášen k trvalému pobytu, dle jeho slov sice žije u svojí přítelkyně na adrese H. S., avšak tuto skutečnost ničím neprokázal a nepodložil, a to ani nyní v řízení o žalobě. Žalovaný současně vyloučil jakoukoliv variantu zvláštního opatření, viz výše, neboť neshledal takový postup účinným a vhodným.
21. Jako přílehlavý shledal soud i žalovaným citovaný rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 – 29 pojednávající o vyloučení možnosti uložení zvláštního opatření za situace, kdy cizinec nevycestoval v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění.
22. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat, a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016–56. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dosavadního jednání žalobce dospěl žalovaný k závěru, že neskytá záruku plnění uložených povinností.

23. Rovněž námitku žalobce týkající se délky jeho zajištění soud neshledal žalovaný důvodnou. Žalovaný se v souladu s ustanovením § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zabýval maximální délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Přitom došel k závěru, že doba nutná k realizaci správního vyhoštění je 90 dnů z maximálně přípustných 180 dnů. Při rozhodování o době trvání zajištění přihlížel žalovaný zejména k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. V rámci přípravy realizace vyhoštění přihlédl k nutné komunikaci se zastupitelským úřadem, kdy bude třeba poskytnutí právní pomoci ze strany této země a bude třeba zabezpečit přepravu do země původu a cestovní doklad. Na základě svých zkušeností žalovaný odhadl, že provedení všech těchto specifikovaných úkonů zabere dobu nejméně 90 dnů. Stanovená doba trvání zajištění dle žalovaného odpovídá okolnostem daného případu a je stanovena tak, aby odpovídala časovému úseku, který je nezbytně nutný k realizaci správního vyhoštění cizinců ve skutkově shodných nebo podobných případech. Doba zajištění tedy byla stanovena tak, aby vyhoštění žalobce bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh realizace uloženého správního vyhoštění. Rovněž shledává soud dostatečným odůvodnění délky prodloužení trvání zajištění, neboť je z něj patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky prodloužení doby zajištění žalobce přistoupeno. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou.
24. S ohledem na výše uvedené se jeví jako lichá i námitka žalobce, který vytýká žalovanému obecnost napadeného rozhodnutí. Dikce ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců jasně a srozumitelně stanovuje pravidla, za jejichž naplnění může být cizinec zajištěn. Z obsahu předmětného ustanovení rovněž vyplývá, že jeho obsah nedopadá pouze na cizince pobývající na území ČR nelegálně, nýbrž k těmto okolnostem je nutné přidružit i další okolnosti, viz zmíněná znění ustanovení zákona o pobytu cizinců a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění zejména tím, že vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Jelikož veškeré tyto individuální okolnosti a skutečnosti byly v případě žalobce naplněny a zohledněny, nemůže se jednat o obecné rozhodnutí dopadající na každého nelegálně pobývajícího cizince na území ČR, nýbrž pouze na určitou skupinu cizinců, kteří splňují výše uvedené podmínky pro zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že rozhodnutí bývají mnohdy velmi podobná, je zapříčiněno podobností skutkového stavu nezbytného pro aplikaci příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Soud s ohledem na uvedené neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je obecné a koncipované na situaci každého nelegálně pobývajícího cizince v ČR, neboť je zřejmé, že žalovaným byly vzaty v úvahu a zhodnoceny individuální okolnosti týkající se žalobce.
25. Žalobce rovněž v žalobě namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný dle něj nerozvedl, v čem přesně by ona nepřiměřenost měla spočívat. V té souvislosti soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 5, kde se žalovaný zabýval přiměřeností dopadu do rodinného a soukromého života žalobce, avšak takovou nepřiměřenost neshledal, neboť žalobce ani žádnou netvrdil. Žalovaný vzal do úvahy a zohlednil jednak míru a intenzitu porušení předpisů, závažnost spáchaného deliktu a jiná

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rizika, které pro zákonem chráněný zájem žalobce představuje, jednak žalobcův věk, zdravotní stav a rodinné a ekonomické poměry na území ČR. Svůj zdravotní stav zhodnotil žalobce jako dobrý. K uvedenému žalovaný dále doplnil, že žalobce je zdravý, svéprávný jedinec ve věku 33 let, který v ČR žije s družkou S. M., státní příslušnicí ČR. Takové odůvodnění považuje soud za dostatečné a přezkoumatelné.

26. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný svá zjištění učiněná v rámci správního řízení dostatečně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež je přezkoumatelné, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce jsou zde dány důvody jednak pro jeho zajištění a jednak důvody, na základě nichž dospěl žalovaný k závěru, že nelze uložit zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný své závěry jasné a srozumitelně vysvětlil a uvedl úvahy, jimiž se při posouzení těchto otázek zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv. Žalovaný komplexně shrnul důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, by se žalobce mohl ztratit správním orgánům z dosahu a pobývat na území ČR skrytě a neoprávněně, přičemž uložením zvláštního opatření by mohl být zmařen cíl, k němuž zajištění směřuje. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil dostačujícím způsobem, když je třeba zohlednit i to, že v krátké časové době, kdy je žalovaný nucen rozhodnout, nelze provádět rozsáhlé dokazování.
27. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný správně posoudil nezbytnost zajištění žalobce v ZZC, když se rozhodl neuložit žalobci zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců a zajistil ho za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškeré zásady správního řízení, stejně jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 23. září 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.